

Tussenleven

Een 'gestolen' leven

Ná het sterven kan een ziel, die het lichaam heeft verlaten, verrassende wegen inslaan. Reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele-den Boer deelt in deze ParaVisie een persoonlijk verhaal van een cliënte uit haar praktijk, uiteraard met diens toestemming. Over zielsenergie op reis na de dood, op zoek naar een verloren liefde. Over dwalen en opnieuw beginnen.

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

*'Ik bleef daar wonen in de
lucht, tussen de mensen in
het Vietnamese dorp'*

Actrice Willemijn (27) kwam in 2010 bij me voor reïncarnatietherapie. Haar ex-vriend S. spookte opeens regelmatig rond in haar dromen. Ze wilde weten wat dat te betekenen had, want ze had een goede, stabiele relatie met een nieuwe vriend. Hield dit verband met een vorig leven? In hoofdstuk 14, *Verloofd met het vaderland*, van mijn boek *Hé, waar ken ik je van?* beschreef ik hoe Willemijn ontdekte dat ze in een vorig leven een naïef 17-jarig meisje was, dat opgroeide in een streng Republikeins gezin. Dat leven speelde zich af in de VS, begin jaren zestig van de vorige eeuw, toen Amerika in oorlog was met Vietnam. Het meisje werd verliefd op een 19-jarige jongen, die niet goed viel binnen de familie. Ze wilden samen trouwen en verloofden zich. Om haar ouders te bewijzen dat hij wel degelijk een geschikte huwelijkskandidaat was, meldde de jongen zich aan om te vechten voor Amerika in Vietnam. Het meisje was van mening, dat zijn deelname als soldaat aan die oorlog eerbaar en moedig was. Ze verwachtte dat haar verloofde veilig terug zou keren, en als held in haar familie zou worden verwelkomd.

Vechten in Vietnam

Over dat vorige leven vertelde Willemijn: "Ik schreef brieven aan hem toen hij in Vietnam zat, maar ik kreeg geen enkele brief terug." In de eerste weken dat haar verloofde in Vietnam vocht als soldaat voor zijn vaderland, werd hij al gedood. Het meisje ontving geen enkel bericht van zijn overlijden. Ze was verdrietig, stil, teruggetrokken. "Ik maande mezelf tot rust met verhaaltjes: dat hij geen tijd had, dat hij het te druk had met heldhaftig zijn." Niemand in haar omgeving begreep dat zij het leven zonder hem niet langer de moeite waard vond. Ze kreeg een ernstige longontsteking. "Zijn lichaam keerde niet terug, ik heb nooit afscheid van hem kunnen nemen. Niet lang daarna volgde ik hem in de dood. Ik was pas achttien. Ik wilde niet meer hier zijn als hij niet meer hier was. Ik stierf aan hartfalen. Thuis bij mijn ouders." Door het schrijven van een therapeutische brief nam Willemijn alsnog afscheid van de Amerikaanse *boyfriend* van weleer, die ze herkende in het doen en laten van haar ex-vriend S. De nachtelijke dromen waarin hij zich steeds liet zien, stopten. *Case closed*. Zou je denken...

Tussen twee levens in

Vijf jaar later, in 2015, sprak ik Willemijn weer. Niet voor een consult, maar gewoon vriendschappelijk. Ze had last van extreme vermoeidheid 'die niet van haar was.' Last van haar lichaam, dat af en toe 'verkrampde'. Ze zei 'moeite te hebben om in haar leven te stappen'. Daarbij dacht ze vaak aan de relatie die ze had met haar zus en moeder. Op gekke momenten 'vouwde haar vermoeide lichaam zich vreemd naar binnen'. Dan wilde ze 'trappen met haar benen, omdat het veel te groot en veel te veel tegelijk' voelde. Had ze misschien MS? Andere uitspraken die ze deed, wezen opnieuw in de richting van het vorige leven waarin ze een Republikeins meisje was geweest. Ditmaal sloegen die uitspraken op gebeurtenissen ná de dood. Apart, want dat was min of meer afgerond in 2010. Willemijn voelde er wel wat voor om via nieuwe schrijfoverdrachten helderheid te verkrijgen over waar haar extreme lichamelijke vermoeidheid mee te maken kon hebben. Dit leverde een ervaring op die zich afspeelde tussen twee levens in. Omdat er weinig gepubliceerd wordt

over 'het tussenbestaan', vroeg ik of ik haar persoonlijke verhaal mocht gebruiken voor dit artikel. Met haar goedkeuring volgt hier de beschrijving van wat gebeurde nadat ze als Republikeins meisje in Amerika was gestorven. De geest van het meisje reisde naar het oorlogsgebied in Vietnam, op zoek naar haar verloofde. Zielsenergie op reis, zoekend naar een geliefde, plaatsnemend in een ander lichaam. Willemijn gaf haar beschrijving zelf de titel 'een gestolen leventje'.

Geest in de lucht

Willemijn: "Ik weet dat ik stierf aan longontsteking doordat ik niet wilde vechten voor mijn leven, omdat ik het niet meer de moeite waard vond. Mijn hart was gebroken, het had geen nut meer voor mij. Mijn vriend en verloofde was niet meer in mijn leven. Ik wist niet waar hij in Vietnam was gebleven en wat er was gebeurd. Dus ik stierf, met heel mijn wezen in pijn bij hem, al mijn aandacht bij zijn dood, bij waar hij was geweest... Ik wilde opgaan in hem! Ik zocht hem. Het was voor mij voorbij zonder hem. Ik kon me alleen maar een leven voorstellen met hem, maar hij was er niet meer. Ik kwam dicht bij waar hij was geweest, dat kon ik voelen, en ik bleef daar hangen. Ik wilde daar niet meer weg. Ik bleef daar wonen in de lucht, tussen de mensen in het dorp. Sommige mensen zagen me en joegen me weg. Ik was vaak tussen de bomen, daar waar hij ook gelopen had. En ik voelde hoe hij daar gelopen had. In al zijn stappen die ik nog kon voelen, vond ik troost en rust. Ik liep als geest door zijn voetstappen en volgde zijn paden."

Nieuwe moeder

Willemijn: "Ik geloof dat ik daar zó graag wilde blijven, dat ik er geboren ben zonder eerst 'boven' te komen. Ik geloof niet dat ik ooit afstand heb gedaan van mijn wens daar te zijn, dat ik ooit afscheid heb genomen. Zo werd ik daar geboren bij een heel lieve moeder, die in haar eentje tussen de bomen een kind baarde, dat werd ik. Maar ik was niet het kind in de buik geweest, ik was pas het kind toen het geboren werd, bij de moeder die me vertroetelde en moederziel alleen in de jungle was bevallen. Ik was haar enige kind. Ik had een lieve naam, een bloemennaam. Ik weet niet meer hoe het klonk. Mijn moeder werkte vroeger op het land, maar nu ging dat niet, het was er niet veilig. Ze had honger, en ik ook. We zwierven rond het dorp, het was niet veilig in het dorp, we zwierven eromheen. Er waren veel mannen die daar rondtrokken en mijn moeder nam me telkens mee naar een veiliger plek. We waren steeds ergens anders. We zwierven door de jungle waar hij was geweest. Soms kon ik dat nog voelen, dat ik bij hem was. Ik was heel klein, en ik was niet altijd het kind, ik was soms ook nog op zoek naar mijn verloofde... Ik groeide op in haar armen, ze liet me geen moment alleen, ze sjouwde constant met me. Ik geloof dat ik haar ken, ik geloof dat ze mijn huidige zus is, maar ik weet het niet zeker. Er is iets met die armen... Ik weet niet veel van hoe ik opgroeide, ik weet ook niet of ik ben opgegroeid. Ik weet niet eens of ik al kon lopen. Ik denk dat ik net kon lopen. En toen gebeurde het. Vlakbij het dorp. Je kon ze horen schreeuwen. Iedereen schreeuwde... Echt iedereen!"

*'Ik was niet het kind in
de buik geweest, ik was
pas het kind toen het
geboren werd'*

Onverwacht einde

Willemijn: "Ik tril... Ik verkramp... Ik zie niets meer. Mijn kleine handjes klampen om zichzelf heen. Ik weet niet wat er gebeurt, het is alsof ik verschrompel, alsof alles naar binnen klappt. Ik wil met mijn benen trappen maar die vouwen ook heel raar naar binnen, het houdt niet op. Ik lig op de grond en het kan me niet eens zoveel schelen, het is veel te groot en veel te veel tegelijk. Ik schreeuw wel, maar ik voel niet dat ik schreeuw en ik hoor het ook niet. Ik voel mijn handen, het is alsof ik ze van buiten zie en ik voel hoe alles aan mijn lijfje zich helemaal naar binnen vouwt. Een paar keer schok ik nog, om me dan telkens weer naar binnen te verkrampen. Ik weet dat het gebeurt, maar ik voel het niet alsof het van mij is. Het is alsof ik ernaar kijk. En dan is het weg en zit ik opgesloten. Benauwd in een heel klein donker plekje en ik kan er niet meer uit. Ik denk nog even aan mama, aan de armen die me altijd dragen en vasthouden en ik beseft dat de armen er niet zijn, dat mama er niet is... Tot ook dat verdwijnt. Dan is alles weg. Ook het verlangen om in zijn voetsporen te lopen ben ik kwijt, vergeten. Ik ben alles kwijt. Ik ben zelf ook kwijt, verdwenen, een hele tijd. En dan ben ik 'boven'. Niet meer bezig met hem. Hooguit een echo die ik bij me draag, maar waar ik niet echt naar kijk. Ik geloof dat ik nog lang aan mama dacht... En bleef denken... Maar ik ben niet teruggegaan om haar te zoeken. Ik voelde me lange tijd een baby/peuter die gestorven is, alsof dat anders is dan sterven wanneer je ouder bent. Alsof je dan alsnog moet opgroeien, maar dan zonder te leven. Een raar tussenmoment. Voelbaar langer en

anders dan anders. Een tijdlang tussen levens en een tijdlang ook ontmoeten en plannen maken. Niet meer zo ondoordacht in het leven stappen en ook echt in mijn *eigen* leven stappen. Het leven van dit baby'tje was niet van mij en dat moest niet nog een keer gebeuren."

Niet langer hulpeloos

Aanvullend deed Willemijn nog andere schrijfp opdrachten. Ze wilde namelijk iets doen 'voor dat kleine verloren leventje, dat nauwelijks iemand ooit had gekend'. Ze dacht daarbij aan een wiegenliedje zingen of een kleine privé herdenkingsdienst houden. Belangrijk was eveneens, dat ze zich ging realiseren dat haar huidige volwassen lichaam gezond is en dat ze niet langer extreme vermoeidheid hoeft te voelen. Dat lukte. Ze schreef: "Ik kan voelen dat ik een kindje was, een klein kindje. Niet ik nu, maar een kindje toen. En dat kindje is dood. Dat kindje is gestorven aan een pijnlijke dood, het was hulpeloos. Ik ben nu niet hulpeloos, ik voel me ook niet hulpeloos. Ik beweeg me zelf rond. Niemand hoeft mij te dragen. Ik loop zelf. En ik voel me daar heel rijk in. Ik bepaal mijn eigen route. Ik voel waar ik heen wil en ik voel dat ik daar kan komen. Ook als ik niet weet hoe ik er moet komen, dan nog weet ik dat ik er kán komen. Ik heb een groot vertrouwen dat hoort bij een volwassen vrouw, dat ik kan omgaan met wat er op mijn pad komt. Ik houd van avontuur, omdat ik vertrouw dat geen avontuur me teveel zal zijn want ik ben er."

Ín het huidige leven stappen

Willemijn: "Ik kan mijn eigen lichaam nu zien. Ik kan de kleur van mijn huid zien. Ik kan mijn handen en voeten stretchen en zien dat ze groot zijn en dat ik ze aanstuur. Ik kan verfijnde bewegingen maken, zoals nu ik deze tekst typ. Ik voel tintelingen, alsof mijn lijf toen te weinig zuurstof kreeg. Maar ik krijg nu genoeg zuurstof. De lucht is hier tamelijk zuiver. Ik mag diep ademen en voelen dat ik gezond ben. Ik mag voelen hoe de lucht in mij komt en hoe ik die gebruik om mijn cellen te voorzien van zuurstof. Ik woon in de stad. Ik heb alle luxe. Ik hoef niet te dwalen. Maar het is nog steeds heerlijk om onder de bomen te liggen. Nu kan ik kijken naar een mooie lucht en voel ik rust. Geen haast. Ik hoef me geen zorgen te maken om eten en ik hoef ook niet bang te zijn voor de geluiden. Ik heb geen moeder naast me wiens angst ik voel voor het dorp. Ik kan zelf eten en drinken. Ik heb geen honger en ik mis mijn moeder niet, ook niet als ik ergens pijn heb. Ik zoek een Vietnamees wiegeliedje... Of ik bedenk er één... Ik hoef niet meer te verkrampen."

Willemijn heeft tegenwoordig veel meer energie, is minder moe. Nadat ze de tekst voor dit artikel las, voegde ze toe: "Ik bedenk me ineens, dat ik het vroeger spannend vond om onder de bomen te lopen als er iets overvloog... Ik dacht dan altijd een fractie lang aan oorlog. Dat is weg. Nu ik dit lees, herinner ik me dat ik bomen altijd heb ervaren als schuilplek, maar dat ik me ook onveilig voelde als ik dan iets hoorde. Dat gevoel hoorde nog hierbij." •